

Neděle 16.1.2011 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

Sk 2,41-47 Sen o krásné církvi

Každý z nás má své životní sny. Některé se podaří uskutečnit, na jiných pracujeme celý život a některé zůstávají prostě snem. Když jsem byl malý, chtěl jsem být pilotem. To se nepovedlo, byl to klukovský sen, který se postupně rozplynul a nic z něho nezůstalo. Nelituji toho, že nejsem pilotem, a nemám dojem, že můj život je nenaplněný, když se mi tento sen nesplnil... Od doby, kdy jsem kazatelem, mám jiný sen. Sním svůj kazatelský sen o krásné církvi Kristově. Sním sen o sboru, ve kterém je Vzkříšený Kristus přítomen svým Duchem, ve svých darech a ve své přemáhající lásce. Sním sen o sboru, kde se mají všichni dobře, protože se jich Ježíš Kristus jako živý Pán dotýká svou milostí, mění jejich srdce a jedná v jejich životech.

1. *Obraz Kristovy církve v Bibli*

Tento obraz jsem si nevymyslel. Můj životní sen se zrodil nad Bibli, nad příběhem Ježíše Krista a apoštolské církve, o kterých podávají svědectví knihy Nové smlouvy. Je to inspirativní obraz, který zde máme. Náš Bůh nám to nenechal napsat proto, abychom jen smutně koukali a potichu a křesťansky záviděli. Náš Pán o tom s námi mluví v Bibli proto, aby nás pro tento projekt získal a abychom jako křesťané v konkrétním sboru k tomu směřovali. Moc rád bych to chtěl všechno zažít. Ne že bych nic z toho nepoznal... Ale v té podobě, plnosti, samozřejmosti, přirozenosti pod vedením Ducha – to jsem zatím jen slyšel a četl... Chtěl byste i někdo z vás, abychom se v životě našeho sboru a v naší službě přiblížili k tomu, o čem čteme v Bibli? Pak je třeba, abychom si řekli, co je nejdůležitější a co pro to máme udělat.

a) *Bůh jedná – lidé poslouchají*

I když to vypadá, že všechno zorganizovali kdysi v Jeruzalémě šikovně apoštolové, bylo to ještě jinak. Za vším je živý a mocný Bůh. Díky seslání a působení Ducha svatého činí lidé pokání, uvěří v Ježíše Krista a jejich život se mění. Po dobrém začátku následuje dobré pokračování. Z nových křesťanů Bůh vytváří společenství. Lidé, kteří se dosud neznali, se začínají pravidelně setkávat, připomínají si Ježíšova slova, spolu se modlí, oslavují Boha při bohoslužbách, zajímají se jeden o druhého a spolu slaví slavnost Kristovy smrti. K tomu všemu je vede Boží Duch a On působí všechny změny a nové věci. Křesťané teď mají svým způsobem život „naruby“, protože se už v životě nerozhodují podle toho, co se líbí jim, ale podle toho, co se líbí Kristu. Už se neřídí podle toho, co vyhovuje jim, nýbrž podle toho, jaká je Boží vůle. Ze všeho nejdůležitější je pro ně Ježíšovo slovo a Ježíšův příklad. Tímto způsobem Ježíš Kristus mění lidské životy a to se nedá ututlat. To ostatní vidí, toho si sousedé a spolupracovníci všimnou... Tak to chce mít Pán Bůh ve své církvi v každé době. Chce mít křesťany u zdroje své pravdy, aby je mohl vyučovat a formovat. Chce je mít pohromadě, protože společenství je školou pokory, lásky i kázně. Chce je mít na modlitbách, protože tak se učí věřící čekat na Boží vedení, Boží rady a posilu.

b) *Bůh jedná – přicházejí noví lidé*

Na konci 2.kap. je pak napsáno něco velmi důležitého: „A Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolával ke spáse“. Je moc dobré, když můžeme mluvit se svými přáteli a známými o životě, o Bohu nebo o víře. Je dobré, když můžeme někoho pozvat na adventní koncert, na Neděli trochu jinak nebo na jiný program. Ale víte, že to ještě nemusí znamenat vůbec nic. Ovšem když „Pán přidával církvi ty, které povolával ke spáse“, pak to znamená, že další lidé uvěřili v Ježíše Krista a jejich život se změnil. – Jistě že jsme vděční za každé nové rozhodnutí pro Krista, ale aby se to dělo denně? To si neumíme ani představit!

2. *Obraz Kristovy církve v srdci*

To, co v Bibli o církvi čteme, není pro nás vůbec nové. Už jsme to víckrát slyšeli a bereme to na vědomí. Ale jinak nás to „nevzrušuje“ a myslíme si, že se nás to netýká. Jenže ono se nás

to týká. Pán Ježíš Kristus si přeje, abychom se posunuli dál. Souhlasíme s tím, co o církvi říká Bible? To je dobře, to je správně. Ale pak je třeba, abychom to přijali za své a nosili ve svém srdci. A když něco přijmeme za své a myslíme na to jako na důležitou potřebu svého života a svého sboru, pak se za to modlíme. Pak se ptáme: *Pane, co mám dělat? Jak se můžeme přiblížit k tomu biblickému obrazu Tvé církve?* A když dostaneme odpověď, pak podle toho také jednáme.

Jsou křesťané, kteří se pro takovou představu krásné a přitažlivé Kristovy církve nadchnou a moc by si přejí, aby mohli k takovému společenství patřit. Když to však nevidí ve svém sboru, odejdou do sboru jiného. To je sice pohodlná cesta, (*zvlášť v Praze to jde*), ale není správná.

Problém je v tom, že nikde na světě nenajdeme ideální sbor, kde všechno funguje a kde už není třeba nic dělat. Rozdíl je jen v tom, že v některém sboru jsou křesťané teprve na začátku takového společného zápasu o krásnou a přitažlivou církev a jinde jsou už dál. Ale všude je třeba se modlit, brát na sebe odpovědnost, zapojit se do práce a překonávat různé krize.

Pak jsou křesťané, kteří si také moc přejí, aby jejich sbor byl takovým místem Boží přítomnosti a Božího působení. Také oni vidí některé nedostatky a jiné věci ve společenství postrádají. Ale oni přesto v tomto sboru zůstávají, modlí se za jeho potřeby, podle svých možností pomáhají a zápasí o nápravu, usilují o změnu... To je správné a duchovně zdravé. Moc si přejí, abychom byli právě takovým sborem, ve kterém mají všichni svůj domov, své místo, svůj úkol... Modlím se za to, abychom byli takovým živým a přitažlivým sborem, kde se lidé mohou setkat se Vzkříšeným Kristem, slyšet jasné Boží slovo a najít společenství plné Boží lásky a lidského porozumění!

3. *Obraz Kristovy církve v konkrétním sboru*

Jsem vděčný Pánu Bohu za náš sbor na Žižkově. Je to část Kristovy církve v této pražské čtvrti a je to Boží nádherné dílo. Má svou historii a má svou budoucnost. Ale není to ještě hotové dílo a pořád je tu mnoho práce. Ale je důležité, že tu máme mnoho upřímných křesťanů, mnoho obětavých lidí, mnoho pracovníků a mnoho těch, kteří se věrně modlí. - Čím vyšší je procento těch, kteří jsou zapojeni do sborové práce, tím vyšší je procento těch, kteří jsou spokojeni. Čím více členů sboru aktivně pomáhá, tím méně je kritiků. Jakmile máte něco ve sboru na starost, zjistíte, že to není jednoduché, přestáváte kritizovat a začínáte si mnohem víc vážit všech, kteří už pracují.

V té biblické charakteristice jeruzalémského sboru se objevuje zájmeno „*všichni*“. „*Všichni, kteří uvěřili*, byli pospolu a měli všechno společné. Každého dne pobývali svorně v chrámu, po domech lámali chléb...“ Ve 4.kap. čteme podobně „*Všichni, kdo uvěřili*, byli jedné mysli a jednoho srdce... a měli všechno společné. Nikdo mezi nimi netrpěl nouzi.“ Je to jednoznačné a jasné. *Všichni* znamená *všichni*.

Zrovna v tomto týdnu – *ATM* - jsem prožíval velkou radost z toho, kolik se nás ze Žižkova každý večer v těch jednotlivých shromážděních sešlo! Skoro jsem měl dojem, že z našeho sboru je účast největší. Moc vám za to děkuji a je to pro mě povzbuzením! Je to dobré znamení. Ještě je třeba, aby ten duchovní zájem byl vidět v pravidelném sborovém životě, aby se do něho přenesl... Ale je pravda – nebyli tam *všichni*. Do shromáždění také nepřicházejí vždy *všichni*, do biblických hodin také ne. Ne *všichni* ve sboru pomáhají...

Na církvi v Jeruzalémě je vidět, že tam lidem o něco šlo, že drželi pohromadě, že šli za svým cílem a že pro dosažení cíle jsou ochotni udělat vše. Tak daleko ještě u nás nejsme!

Modlím se za to, aby se Pán Bůh v našem sboru dotkl srdcí *všech* věřících, aby je měnil a *všechny* nadchl a získal pro ten nádherný úkol budování Božího království. Toto dílo začíná každodenním zápasem o život z Boha, pokračuje připojením ke sboru a zapojením do sborové práce. Neváhejte a nechte se Boží milostí přemoci. Neexistuje nic krásnějšího a radostnějšího, než když můžeme vidět, jak se další lidé rozhodují pro Ježíše Krista a jak se jejich priority, postoje a život mění! Zvu vás ve jménu Ježíše Krista: pojd'te k Němu, kdo Mu ještě nepatříte, a dejte svůj život do služby Jemu, kdo zatím jen přihlížíte. Stojí to za to! (16.1.2011-B.Kaleta)